
Prædiken til 2. Juledag

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 2. Juledag	4
2. Juledag	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 2. Juledag

2. Juledag

Prædikedag 2. Juledag

Prædikedato 26. december 1925

Prædiketekst Matthæus 23,34-39

Prædikested Vedersø Kirke ?

Prædiken ID P261225-01

Kilde KMF-nr. 12.11.07

II Juledag 1925.

Vi vil ønske Danmark en Ungdom, hvis Stolthed er Ydmyghed og hvis Vilje er Renhed. De kække unge Karle de kappes ofte om at blive Nr. 1 ved Ringridning, i Fodboldspil — og de unge Piger har tilsvarende Idealer — og det er godt og rigtigt. Ungdom skal ikke være blegnæbbet og frem for alt ikke lummer. En Ungdom, hvis Blod rinder rødt og sundt gennem Aarerne, sandelig, det er en Ungdom, som Livets Gud vedkender sig. Men det kan ogsaa rinde for rask, saa Sundhed bliver til Feber, og Raskheden kan blive til Raahed og Flabethed. En Mund fuld af raadne Ord, af grim og griset Tale tjener ingenting til Ære — og hvad skal der saa til. Og Tanker, der gaa op i Pjat og Dumhed og de Ting, som værre er, burde ingen ung Karl eller Pige fornede sig selv med at huse — ell. i hvert Fald, om de kommer, da burde I strax føre Krig imod dem; d.v.s. fly dem. En ærekær Ungdom det er en Ungdom, der har 2 Idealer Arbejde og Hjem. Arbejdet — ja, det er her og nu — der skal tages fat — med godt Humør, hænges i — ikke skæve til Klokken, ikke spørge efter Loven, nej, nu skal dette besørges, ikke saa meget for Husbondens Skyld, heller ikke saa meget for sin egen Skyld, men fordi, at det skal det nu. Og de gode Kræfter, Vorherre har givet en, skal ikke misregeres af en slatten Vilje. Lad dem saa kalde med deres Beværtninger i Stationsbyerne, jeg har bedre Ting at bruge min Tid, mine Kræfter, mine tjente Penge med — og lad da andre saa fortælle deres Skørtehistorier og mene, der er noget ved dem. Jeg har Vilje og Forstand nok til at vente, til *den* kommer, som jeg kan mærke er den, jeg skal (og da vil) dele mit Livs onde og gode med. Og er hun kommen, da tager jeg mit Løfte for helligt og er tro i Tanke, i Ord, i Gerning.

Ja saadan taler den unge, der er noget ved, i Tiden, men han tænker ogsaa paa Hjemmet — det han netop ikke har — tænker paa Hjemmet, han kommer fra, og Hjemmet, han gaar til — *vil* ikke gøre sit Fædrenehjem Sorg eller Skam, og *vil* dygtiggøre sig til sit eget Hjem engang, saa hende og hans kan blive en lykkelig Familie, hvor uovervejede Ord og Drikkeri og Dovenskab og Sjuskeri føler sig hjemløse og man hjælper sindigt ad med at gøre det godt for hinanden.

Nu tænker en eller anden: Jamen — hvad er det? Manden — er han ikke Præst? hvor bliver Vorherre af. Rigtigt tænkt — og nu kommer han. Han kommer lige som bagefter og har dog været med hele Tiden. Ja, for hvor Guds Veje gaar, der er Gud. Og vil en ung Mand eller Kvinde være tro i sin Gerning og et Mønster i sit Hjem, saa kommer Gudstroen saa ganske af sig selv. Og faa kan glæde sig mere end jeg, naar jeg ser unge Karle og Piger andægtigt og i Alvor komme til Nadverbordet — — men allergladest er jeg dog, hvor jeg træffer en Ungdom, der ligesom er kristen af sig selv. — Julens Konge, den unge Jesus, der døde i saa ung en Alder som 33 Aar, han viser jer rigtigt, mine gode Venner i Stadil, at han forstaar sig ogsaa paa Ungdom — og I, der sidder her i Aften, og som engang skal være Stadil Sogn, aah, gid han vil vandre sammen med jer Livet igennem i jeres Gerning og i jeres Hjem.